

ר"ג קונם י"ן פרק שמיני נדרים רש"י

מסורת הש"ס

עד ראש חדש חדר עד ראש חדר ראשון עד סוף חדר עד
סוף חדר ראשון. כך הוא עיקר הגירסא וטעמה ממש
סמחה לראשון משמע וליכא דגריסא עד סוף חדר שני
דמשמע ליה דשני אדרים כדמשמע אחד הן הילכך כי חדר עד ראש

וספניה. סיוע: סוכות עד ר"ח אדר. סתם עד ר"ח אדר הראשון
קאמר מדקמינא אהי היתה שנה מעוברת וכו' מכלל דרש"י דקמינא
ר"ח כו' לאו במעוברת עסקינן בהמיה הא מדקמינא עד אדר הראשון
מכלל דמעוברת עסקינן ומאי שנא רש"י ומאי שנא סופא: **ע"פ**

שפט מינה רש"י דלא ידע דמעוברת

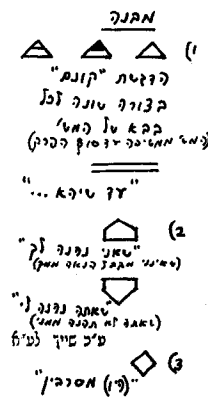
ע"פ ופי' נדר לשם אדר הכתוב
לשבת קאמר והילכך (א) עד אדר
הראשון וסופא מיירי בדיעת דסתא
מעוברת היא דהכי משמע אהי היה
יודע שהשנה מעוברת אסור עד
ר"ח אדר השני: **מתני' ע"פ**
נפסוקן זה **ע"פ** לשפוט **ע"פ** עד שפט
שדרך בני אדם לשפוט י"ן. דודאי
רזיה הא כח לנפסוקי קל י"ן
בלילי פסח שכל אדם שותין: **ע"פ**
עד לילי ז'ס. עד אורסה לילה שפסח
למחר ואורסה הלילה מותר לחבו
בשר: עד שפט שדרך בני אדם
לאכול בשר. ורזיה לחבו עמקן:
עד לילי שבת. ובלילי שבת מותר
שדרך בני אדם לאכול שום. והייט
לילי שבת: זסו כבודי. שלא לחבו
ממך: ויחמר לו. המדיר הריני
כאילו נתקבלתי מה שבקשתי ממך:
פרי אלן מופרזות לנפסוקי ממנו. שאר
הגאון: **ע"פ** לשם איוסוס. שדרך
שלא תהנה ממש דרך איוסוס: **ע"פ**
נפסוקן ופ' המסבד ב' אלף לאחזיה
והיתה המזוכה וכי אמר זה קונם
לביחך כ"י לא נסתכו לנדור הגאון ממש
אלף לאחזיה ושמי תרובה נסתכו:
הדרן עלך קונם י"ן

ר"ג אדר עד ר"ח אדר = עד ר"ח אדר הראשון
והתניא אדר עד ר"ח אדר = עד ר"ח אדר הראשון

מכלל דרש"י לאו במעוברת עסקינן שפי
מ"נה נ"ה דפשיטא ליה דמעוברת שמתא
דלא ידע: **מתני' ד'** יהודה אומר **ע"פ**
י"ן שאני מועם עד שיהא הפסח (א) לא
נתבוין זה אלא עד ליל פסח) עד שעה שדרך
בני אדם לשחות י"ן אומר **ע"פ** בשר שאני
מועם עד שיהא הצום אינו אסור אלא עד
ליומי צום שלא נתבוין זה אלא עד שעה
שדרך בני אדם לאכול בשר, ר' יוסי בנו
אומר **ע"פ** שאני מועם עד שיהא
שבת אינו אסור אלא עד לילי שבת שלא
נתבוין זה אלא עד שעה שדרך בני אדם
לאכול (ב) (שום) דאומר לחבירו **ע"פ**
שאני נתנה לך אם אין את כ"א ונטול לבנך
כור אחד של חמין ושתי חביות של י"ן הרי
זה יכול להפר את נדרו שלא ע"פ חכם
ויאמר לו כלום אמרת אלא מפני כבודי, זהו
כבודי **ע"פ** דאומר לחבירו **ע"פ** (ג) **שאתי**
נתת לי אם אין אתי בא ונתן לבני כור
של חמין ושתי חביות של י"ן ר"מ אומר
אסור עד שיתן חכ"א י"ה זה יכול להפר
את נדרו שלא ע"פ חכם ויאמר לו הרי אני
כאילו נתקבלתי (ד) וזהו המסבד בת ארות ואמר **ע"פ** שהיא
נהנית לי לעולם וכן המגרש את אשתו (אומר) אשרי נהנית לי לעולם
הרי אלו מותרות להנות לו שלא נתבוין זה אלא לשום אישות. הוה
בחבירו שיאכל אצלו **ע"פ** אומר **ע"פ** לביחך שאני נכנס מיפת צונן שאני
מועם לך מותר ליכנס לביתו ולשחות ממנו צונן שלא נתבוין זה אלא
לשום אכילה ושתייה:

הדרן עלך קונם י"ן

כא א קויד"י סי' כב:
מב ב ג מ"י פ"ה תס'
הדריס לילי נס'
לחין נס' חס"י י'ד
מ' ו' נס' חס' כ'
כב ר' מ"י ט' כ'
ובס' חס' חס' ט'
י'ד מ' ר"ה ט' כ'
כר ה מ"י חס' כ'
טו' חס' חס' ט' י':

תוספות

עד לראש חדר הראשון.
דסתם חדר הוא
אדר הראשון: **ע"פ**
נסתקון זה אלף עד
שדרך בני אדם לנפסוק
י"ן דהיינו עד לילי
הפסח כבליל פסח י"ו
נט דובר שלא חסר
פסחו: עד שיהא חס'.
טס המסבד: עד לילי
היום. דהיינו מעודה
של יום הכפורים
דנגילין לאכול בשר
כדלויחא בחולין (ד' ק'
פג). בני יוסי הגלילי
אומר אף ערב יום
הכפורים בגליל: שדרך
בני אדם לאכול שום.
דהייט ליל שבת שהוא
מתקנה פורח שחלבו
עטו בט"ט: האומר
לחבירו סי'. דכריס
שנבו כי הוי דמוכחי
הוין דכריס ואפי'
שלא פירש כמו שפירש
תשבי' ליה: כור אחד
של חמין וכו'. הכי תבי
בני תפסקו למעט'
בפסק ארבעה נדריס
(ד' קד): ע"פ חס' עד
שיתן. אכל ברישא מודה
דקאמר (חס) חין חסה
בא וטע' זה ונעילת
שיתנה זה הוא כבודי
והיחילא השליח הוא
אכל הא חין נעילת
שפתיו: שיתן לבני:
לשמה בת ארות.
ארכאה דמיילת נתק'
כדמח' (נפשות סב)
הטע' בת ארות עליו
הכתוב אומר זו התק'
והי יענה: שלא נסתק'
זה לנכנס לביתו אלא
לאכילה ושתייה כסוד'
בזולה שתפירו כדבר:
(*) והתניא בנימוחא:

* הדינה:
י"א ח' כ"א ז'
א' ט' ט' י'
כ' ד' ט' ז'
כ' א' א' ח'

[ע"פ כ"ג]
* לך-ה-קונם-הוא-לך-כ"ג

[טס וגיטין ע"ד]

[י"ד אהר]

[ע"פ כ"ג]

מכלל דרש"י לאו
במעוברת עסקינן.
אם כן מתי אדר ראשון
דקאמר אלף ודאי ה"ק
אם היה יודע שהיא
מעוברת ורש"י בדלא
ידע:
הדרן עלך קונם י"ן

הכלל דרש"י לא במעוברת בהמיה הא ודאי במעוברת איירי דהא קמיני עד אדר ראשון אלף ודאי במעוברת וקמינא רש"י אכופא אלף רש"י דלא ידע דמעוברת סיפא יודע דמעוברת ונדר עד אדר שני וקאמר דאדר
סתם של מעוברת היינו אדר שני דחדש הטיבור אדר ראשון הוא ונ"ה אדר שני חדש הטיבור וסודי למנינא ופירוש כעני אלףה לראשון מודה הטיבור: הדרן עלך קונם י"ן
(*) שיר' לייב העמוד
הגרורות ה"ב' (ח) בשפחה עד שיחא כספה אט אסור אלף עד ליל פסח שלא נתבוין זה אלף עד שעה שדרך כ"ל: (ג) שם לאכול שום כ"ל וזהו ב' נמתק: (ד) שם האומר לחבירו קונם שאנה נכנס לי עד (ה) שם בו מסרבין
בו לשאת: (ו) רש"י ד"ס אלף שפט וכו' הילכך אסור עד אדר הראשון: